

ประวัติความเป็นมาของมินต์

ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับมินต์

มินต์ เป็นคำใหม่ในภาษาไทยซึ่งเขียนทับศัพท์มาจากคำว่า Mint ในภาษาอังกฤษ เป็นชื่อสามัญของพืชในสกุล Mentha ซึ่งจัดอยู่ในวงศ์ Labiatae มีอยู่ด้วยกันประมาณ 25 - 30 ชนิด ตัวอย่างของพืชสกุล Mentha ที่คนไทยรู้จักกันดีมีชื่อนาน เช่น สะระแหน่ ใช้ในการประกอบอาหาร เพื่อช่วยให้อิ่มกลิ่นหอม กลิ่นหอมเหล่านี้เกิดจากการสร้างและสะสมน้ำมันหอมระเหย (Essential Oil) ซึ่งเป็นสารอินทรีย์ที่มีโครงสร้างสลับซับซ้อนไปตามคอมไคโบและบนโบ ในบรรดาสารเคมีดังหลายที่มีอยู่ในน้ำมันหอมระเหยของมินต์ เมนทอลนับว่าเป็นสารที่สำคัญที่สุด เพราะนอกจากจะมีปริมาณมากกว่าสารอื่น ๆ แล้วยังเป็นสารที่มีบทบาทสำคัญในการถูกนำไปใช้ประโยชน์ในหลายทาง อาทิเช่น ในทางเภสัชกรรมใช้ เมนทอลเป็นส่วนผสมของ ยาแก้ไอ ยาแก้ปวดท้อง ยาหม่อง ยาทาแก้ช้ำชอก ยาทาแก้หวัด และยาประเภทสูดดมต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะนอกจากจะมีสรรพคุณทางยาแล้ว เมนทอลยังมีความเป็นยาสดชื่นอยู่ด้วย ประโยชน์การใช้ที่สำคัญทางอื่น ๆ ได้แก่ การใช้ เมนทอล เป็นสิ่งปรุงแต่งกลิ่นและรสของผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ เช่น บุหรี่ หมากฝรั่ง ลูกกวาด ยาสีฟัน ยามอมบ้วนปาก ยาฉีดที่ช่วยให้อากาศภายในตัวอาคารหอมสดชื่น (Air Refresher) นอกจากนี้ยังใช้เป็นสิ่งปรุงแต่งเครื่องสำอางหลายอย่าง เช่น น้ำหอม แป้งน้ำ สบู่ โลชั่น ยาทาหลังโกนหนวด ครีมและแชมพู เป็นต้น เมนทอลช่วยให้อลิกรณ์ต่าง ๆ ดังกล่าวมีรสชาติ

จากต้นมินต์ ถ้านำมาสกัดโดยวิธีกลั่นด้วยไอน้ำจะได้น้ำมันมินต์ ซึ่งสามารถ

1. ณรงค์ โฉมเจลา "การปลูกและการสกัดน้ำมันมินต์"

จะนำไปใช้ประโยชน์ได้โดยตรง หรือจะนำไปสกัดเพื่อแยกสาร เมนทอลออกโดยวิธี
ใช้ความเย็นก็ได้ ปริมาณของสาร เมนทอลที่มีอยู่ในน้ำมันมินต์ขึ้นอยู่กับชนิดและพันธุ์ของ
มินต์ ตลอดจนสภาพการปลูกและกรรมวิธีการสกัดน้ำมัน

ถึงแม้ว่ามินต์จะมีอยู่ด้วยกันมากมายหลายชนิดก็ตาม แตชนิดที่นิยมปลูกกัน เป็น
การค้าในปัจจุบันที่สำคัญมีเพียง 3 ชนิดคือ

1. เปปเปอร์มินต์ (Mentha piperita) แยกเป็น 2 พันธุ์ คือ

ก) Black Peppermint (M.piperita var. vulgaris)
ที่นิยมปลูกกันมากที่สุดทั้งในสหรัฐอเมริกา ยุโรป และประเทศในเขตอบอุ่นอื่น ๆ
บางประเทศ เช่น มออคโค อาร์เจนตินาและออสเตรเลีย มินต์พันธุ์นี้มีถิ่นกำเนิด
ดั้งเดิมอยู่ในประเทศอังกฤษ จึงเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า English Peppermint มินต์พันธุ์
นี้ใหน้าหนักมากและแข็งแรงดี จึงเป็นที่นิยมปลูกกันมากกว่าพันธุ์ที่ 2

ข) White Peppermint (M.piperita var. officinalis) มี
ถิ่นกำเนิดมาจากประเทศอังกฤษ เช่นเดียวกัน แต่ปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมใน
สหรัฐอเมริกาได้ดีกว่าพันธุ์แรก จึงนิยมเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า American Peppermint
หรือ State Peppermint แม้ว่าจะแข็งแรงและเจริญเติบโตดี แต่ใหน้ามันน้อย
จึงไม่ค่อยนิยมปลูกกัน น้ำมันที่ผลิตได้มีราคาสูงที่สุด เพราะเชื่อกันว่ามีคุณภาพดีที่สุดใน
โลก

2. สเปียร์มินต์ มีอยู่ 2 ชนิด คือ

ก) Common Spearmint (M.spicata)

ข) Scotch Spearmint (M.cardiaca)

สเปียร์มินต์ทั้งสองชนิดนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกับ เปปเปอร์มินต์มาก ต่างกันตรง
ที่ช่อกอกของ เปปเปอร์มินต์เกิดที่ยอดเพียงแห่งเดียว ส่วนสเปียร์มินต์เกิดเป็นวงรอบ
ลำต้นตรงข้อ เนื่องจาก Scotch Spearmint มีความแข็งแรงและให้ผลผลิตสูงกว่า
Common Spearmint จึงนิยมปลูกกันมากกว่า ประเทศที่ปลูกสเปียร์มินต์เป็นการค้า

ไคแก ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศจีน ประเทศอิตาลี ประเทศยูโกสลาเวีย และ ประเทศรัสเซีย น้ำมันดิบ เบียร์มินต์ ใช้ในหมากฝรั่ง ยาสูบ และ เครื่องหอมบางอย่าง แต่โดยทั่ว ๆ ไปมีทางใช้น้อยกว่าน้ำมัน เปปเปอร์มินต์หรือมินต์ญี่ปุ่นมาก

3. มินต์ญี่ปุ่น (*M. arvensis* var. *piperascens*) เป็นชนิดที่มีปริมาณสาร เเมนธอลสูงที่สุด จึงเป็นพันธุ์ที่ปลูกกันมากที่สุด นอกจากประเทศญี่ปุ่น แล้วยุติกรรายใหญ่ ๆ ของโลกก็นิยมปลูกมินต์ญี่ปุ่นด้วย ไคแก ประเทศบราซิล ประเทศไต้หวัน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ประเทศอินเดีย ประเทศปารากวัยอาลา

สำหรับมินต์ญี่ปุ่นพันธุ์ที่ใคร่คิด เลือกลงและส่งเสริมให้ปลูกมี 4 พันธุ์ คือพันธุ์ ซานบิ (Sanbi) ฮากูบิ (Hakubi) เรียวกุกิ (Ryokubi) และชูบิ (Shubi)

พันธุ์ซานบิและ เรียวกุกิ ให้เปอร์เซ็นต์น้ำมันและผลึก เมนธอลสูง ส่วนพันธุ์ ฮากูบิ ให้เปอร์เซ็นต์น้ำมันสูงและมีกลิ่นดี แต่พันธุ์ที่ให้น้ำมันสูงที่สุดและกลิ่นดีที่สุดคือ พันธุ์ชูบิ

สำหรับประเทศไทย มินต์พันธุ์ที่ส่งเสริมให้ปลูกเป็นการค้า คือ มินต์ญี่ปุ่น พันธุ์ เรียวกุกิ ทั้งนี้เป็นผลจากการวิจัยของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ประยุกต์แห่งประเทศไทยว่า เป็นพันธุ์ที่ปลูกง่าย เหมาะกับสภาพอากาศของประเทศไทยและเป็นพันธุ์ที่มีปริมาณ เมนธอลสูงที่สุด

ประวัติความเป็นมาของพันธุ์และกาน้ำมันมินต์รายใหญ่ของโลก²

ประเทศไทยจัดว่า เป็นประเทศใหม่ทีเริ่มก้าวเข้ามาในวงการมินต์ของโลก

²พิพิธ ศุภพิพัฒน์ "รายงานการศึกษาเบื้องต้นเกี่ยวกับตลาดน้ำมันมินต์ และ เมนธอล" สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ประยุกต์แห่งประเทศไทย

ณรงค์ศักดิ์ พรพฤทธิพงษ์สุข และ เมษ คุงคะ เศวตี "ชาวมินต์" ฝ่ายวิจัย เสรษฐกิจ สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ประยุกต์แห่งประเทศไทย

ดังนั้นการศึกษาถึงประวัติความเป็นมาและการพัฒนาการปลูกมันต์ของประเทศซึ่งเป็นผู้ผลิตรายใหญ่ของโลก ย่อมจะเป็นข้อมูลที่ช่วยในการวิเคราะห์ถึงปัญหาต่างๆ และเป็นแนวทางในการวางโครงการในอนาคตได้ ประเทศที่เป็นผู้ผลิตรายใหญ่และสำคัญมี ประเทศญี่ปุ่น ประเทศบราซิล ประเทศไต้หวัน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน และประเทศปารากวัย ฯลฯ

ญี่ปุ่น

ญี่ปุ่นเคยเป็นประเทศที่ผลิตน้ำมันมันต์และ เมนทอลรายใหญ่ที่สุดของโลกในช่วงระหว่างสงครามโลกครั้งที่หนึ่งและสงครามโลกครั้งที่สอง น้ำมันมันต์และเมนทอลที่ผลิตจากญี่ปุ่นมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันทั่วโลก ในวงการค้าจึงเรียกขานกันว่า Japanese mint oil การปลูกมันต์ในประเทศญี่ปุ่นระหว่างปี ค.ศ. 1887 ถึง ค.ศ. 1897 ทำกันที่เมืองยามากาตา หลังจากนั้นแหล่งปลูกมันต์ของญี่ปุ่นก็ขยายไปขยายมาระหว่างอาณาบริเวณที่เรียกว่า เขต "ชานบิ" หรือบริเวณเมืองฮิโรชิม่าและโอกายามาในปัจจุบัน กับที่เกาะฮอกไกโดทางตอนเหนือของประเทศปริมาณน้ำมันมันต์ที่ผลิตได้ของประเทศในขณะนั้นประมาณ 80 % มาจากเขต "ชานบิ" และประมาณ 20 % มาจากเกาะฮอกไกโด ต่อมาผลผลิตน้ำมันมันต์ของเขต "ชานบิ" ค่อย ๆ ลดลงในขณะเดียวกันที่ผลผลิตของเกาะฮอกไกโดเพิ่มขึ้นทุกปี จนกระทั่งปี ค.ศ. 1912 ปริมาณน้ำมันมันต์ที่ผลิตได้ของประเทศประมาณ 75 - 80 % มาจากเกาะฮอกไกโดและเพียง 20 - 25 % เป็นผลผลิตจากเขต "ชานบิ" ในปัจจุบัน แหล่งน้ำมันมันต์ในญี่ปุ่นเหลืออยู่ที่เกาะฮอกไกโดเพียงแห่งเดียวเท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจากความเหมาะสมทางความเศรษฐกิจ และอีกประการหนึ่งการปลูกมันต์ในแถบ "ชานบิ" มักจะเกิดความเสียหายเนื่องจากไถฝุ่นอยู่เป็นประจำ

สำหรับปริมาณการผลิตในปี ค.ศ. 1935 ญี่ปุ่นผลิตน้ำมันมันต์ได้ประมาณ 500 ตันและเพิ่มขึ้นเป็น 710 และ 810 ตันในปี ค.ศ. 1936 และ 1937 ตามลำดับ ในปี ค.ศ. 1938 เป็นปีที่ญี่ปุ่นผลิตน้ำมันมันต์ได้สูงสุด คือ 890 ตัน หลังจากนั้น

ผลผลิตน้ำมันดิบเริ่มลดลงจาก 640 ตันในปี ค.ศ. 1939 เหลือ 312 ตัน ในปี ค.ศ. 1940 และเมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 เข้าสู่อันตรายแรงในปี ค.ศ. 1941 ผลผลิตน้ำมันดิบของญี่ปุ่นลดลงเหลือเพียง 170 ตันและค่อย ๆ ลดลงทุกปี จนกระทั่งสิ้นสุดสงคราม ในปี ค.ศ. 1945 ญี่ปุ่นผลิตน้ำมันดิบได้เพียง 84 ตันเท่านั้น เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองยุติลงแล้ว ก็ไม่ปรากฏว่าญี่ปุ่นสามารถผลิตน้ำมันดิบได้มากเท่ายุคก่อนสงคราม เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากญี่ปุ่นต้องฟื้นฟูบูรณะประเทศ ซึ่งได้รับความเสียหายจากสงครามอย่างหนัก การขยายตัวทางคมนาคมอุตสาหกรรมและความต้องการอาหาร เพื่อเลี้ยงพลเมือง ทำให้เนื้อที่เพาะปลูกมีน้ของญี่ปุ่นลดน้อยลง ในปัจจุบันเนื้อที่เพาะปลูกมีน้เหลืออยู่ที่เกาะฮอกไกโดเพียงแห่งเดียว ซึ่งสามารถผลิตน้ำมันดิบได้ปีละ 60 ตัน

ทางการปริมาณการส่งออก ในช่วงปี ค.ศ. 1935 - 1939 ญี่ปุ่นส่งเมนทอลและน้ำมันดิบที่สกัดเอา เมนทอลออกแล้ว เป็นสินค้าออกเฉลี่ยปีละประมาณ 300 และ 330 ตัน ตามลำดับ

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง ปี ค.ศ. 1940 - 1942 ปริมาณการส่งออกของ เมนทอลลดลงเหลือเฉลี่ยปีละ 85 ตันและปริมาณการส่งออกของน้ำมันดิบคิดเฉลี่ยปีละ 80 ตัน ในปี ค.ศ. 1943 ปริมาณส่งออกลดเหลือเพียงอย่างละ 24 ตัน เท่านั้น และไม่ปรากฏว่ามีการส่งออกอีกเลยตั้งแต่ปี ค.ศ. 1944 เป็นต้นมา

ในสมัยที่ญี่ปุ่นยังเป็นผู้ผลิตและคาน้ำมันดิบรายใหญ่ของโลก ปริมาณการคาน้ำมันดิบและ เมนทอลกวารอยละ 80 อยู่ในมือบริษัทใหญ่ 5 แห่ง คือ Suzuki, Kobayashi, Yazawa, Nagoaka และ Tase ซึ่งรู้จักกันแพร่หลายว่าเป็นกลุ่ม SKYNT บริษัทเหล่านี้ดำเนินการผลิตและคาน้ำมันดิบและ เมนทอลมานาน ในปัจจุบันส่วนใหญ่ยังคงดำรงกิจการในคานนี้อยู่ เพราะตางมีเครื่องหมายการค้าที่เชื่อถือใน ตลาดโลก เนื่องจากผลผลิตน้ำมันดิบภายในประเทศมีจำนวนจำกัด ในขณะที่เดียวกันปริมาณความต้องการใช้ เมนทอลของประเทศเพิ่มมากขึ้นทุกปี ญี่ปุ่นจึงได้ผลิตเมน

ลดลง เพราะหินซึ่งได้จากผลผลิตพลอยไคของน้ำมันปิโตรเลียม เพื่อใช้แทน เมนธอลธรรมชาติ แต่หลังจากวิกฤตการณ์น้ำมันแพงแล้ว การผลิตก็ลดลง เนื่องจากไม่คุ้มค่า อย่างไรก็ตามญี่ปุ่นยังคงผลิต เมนธอลธรรมชาติอยู่ โดยการสั่งซื้อน้ำมันดิบจากประเทศบราซิล ประเทศไต้หวัน และประเทศปารากวัย เพื่อใช้ผลิต เมนธอลและน้ำมันมินต์ชนิดทำยาบริสุทธิ์ เพื่อใช้เองและส่งเป็นสินค้าออก ประเทศที่ซื้อ เมนธอลและน้ำมันมินต์ชนิดทำยาบริสุทธิ์จากญี่ปุ่นได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศกลุ่มตลาดรวมยุโรปและประเทศไทย จะเห็นได้ว่า ปัจจุบันญี่ปุ่นจะสามารถผลิตน้ำมันดิบเองในจำนวนจำกัดก็ตาม แต่ญี่ปุ่นยังคงดำรงความสำคัญในด้านการค้าน้ำมันดิบและ เมนธอลระหว่างประเทศอยู่

บราซิล

ปัจจุบันบราซิล เป็นประเทศผู้ผลิตและผู้ค้าน้ำมันดิบและ เมนธอลที่สำคัญที่สุดในโลก การปลูกมินต์ในบราซิลริเริ่มขึ้นโดยชาวญี่ปุ่นที่อพยพเข้าไปอยู่ในประเทศนั้นเมื่อปี ค.ศ. 1923 การปลูกมินต์ในระยะแรกกระทำกันในวงแคบ และเริ่มเป็นที่สนใจกันอย่างจริงจัง เมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่สองขึ้น ทั้งนี้ เนื่องจากสหรัฐอเมริกาเมื่อเกิดขาดแคลน เมนธอล เพราะสงครามคือญี่ปุ่น ซึ่งเป็นผู้ผลิต เมนธอลรายใหญ่ของโลกในขณะนั้นไม่ยอมส่งขายให้ ในบราซิลจึงเกิดการตื่นตัวปลูกมินต์เพื่อสกัดน้ำมันดิบและผลิตเป็น เมนธอลส่งไปขายยังสหรัฐอเมริกา ในระหว่างช่วงปี ค.ศ. 1941 - 1948 ผลิตน้ำมันดิบเคลื่อนไหวขึ้นลงในระดับ 100 - 200 ตัน ต่อปี ยกเว้นปี ค.ศ. 1945 เพียงปีเดียวที่ผลิตน้ำมันดิบได้มากถึง 1,200 ตัน นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1948 เป็นต้นมา ผลิตน้ำมันดิบของบราซิลได้เพิ่มขึ้น เป็นลำดับในทศวรรษระหว่าง 1950 - 1960 บราซิลผลิตน้ำมันดิบได้เฉลี่ยราว 1,000 ตันต่อปี ในระหว่างปี ค.ศ. 1967 - 1968 ผลิตได้เพิ่มขึ้นเป็นปีละ 2,700 - 3,000 ตัน จนกระทั่งปี ค.ศ. 1972 - 1973 ผลิตน้ำมันดิบอยู่ในระดับประมาณปีละ 5,000 - 6,000 ตัน ซึ่งเป็นปริมาณสูงสุดที่เคยผลิตได้ ในปี ค.ศ. 1974 ผลิตของน้ำมัน

มีน้ลดลง เหลือประมาณ 3,000 ตัน เท่านั้น หลังจากนั้นผลผลิตเริ่มลดลงมาเรื่อยๆ จาก 2,700 ตันในปี ค.ศ.1976 เป็น 1,700 ตันในปี ค.ศ.1977 และประมาณ 900 ตันในปี ค.ศ.1978 ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากเกษตรกรของบราซิลหันไปปลูกพืชอื่นซึ่งมีรายได้ดีกว่าแทน สาเหตุอีกประการหนึ่งคือ ขณะนี้รัฐบาลบราซิลกำลังดำเนินการก่อสร้างโรงงานไฟฟ้าพลังน้ำที่ใหญ่ที่สุดอยู่ มีความจำเป็นต้องใช้แรงงานเป็นจำนวนมากซึ่งส่วนใหญ่เป็นแรงงานจากภาคเกษตรจึงทำให้เกิดขาดแคลนแรงงานและค่าตอบแทนแรงงานก็สูงขึ้น

แหล่งปลูกมันที่สำคัญของบราซิลอยู่ที่รัฐปารานา ซึ่งมีดินฟ้าอากาศเหมาะสมกับการปลูกมันที่สุด การปลูกมันในบราซิลใช้พื้นที่ป่าบุกเบิกใหม่ โดยใช้วิธีเผาป่าและถางป่าเพื่อใช้ เป็นพื้นที่สำหรับ เพาะปลูก พื้นที่ป่าบุกเบิกใหม่มีความสมบูรณ์จึงไม่ต้องการปุ๋ย การเผาป่าทำให้ไม่คอยมีปัญหาวัชพืช ป่า เบิกใหม่จะไม่มีหญ้าขึ้นในระยะ 2-3 ปีแรก นอกจากนี้การปลูกในพื้นที่ป่าในขณะนั้นไม่จำเป็นต้องเตรียมดินจึงทำให้ต้นทุนการปลูกต่ำ เนื้อที่ป่าที่บุกเบิกเพื่อใช้ปลูกมันครั้งหนึ่งแล้ว มักไม่นิยมใช้ปลูกมันซ้ำอีกแต่จะใช้ปลูกพืชไร่ชนิดอื่นแทน ดังนั้น เมื่อต้องการปลูกมันอีกครั้งก็ต้องบุกเบิกป่าใหม่ ในปี ค.ศ.1974 รัฐบาลประเทศบราซิลได้ตระหนักถึงผลเสียหายอันเกิดจากการทำลายป่าและเริ่มงานคานการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่าง เอาจริง เอาจัง ในขณะเดียวกัน เนื้อที่ในอาณาบริเวณอื่นของประเทศไม่เหมาะสมแก่การปลูกมันใดก็ ชาวไร่จึงหันไปปลูกพืชไร่อย่างอื่น เช่น ถั่วเหลืองและข้าวโพคแทนซึ่งปีนั้นผลผลิตทางเกษตรโดยเฉพาะอย่างยิ่งพืชไร่ต่าง ๆ มีราคาก็และใคร่ได้รับความสนับสนุนในด้านเงินกู้จากรัฐบาลและสถาบันทางการเงินต่าง ๆ และมีขอยุทธินี้ที่จะต้องใช้ที่ดินในการปลูกพืชไร่สองชนิดนี้ภายในกำหนดระยะเวลาที่ตกลงกัน ถึงแม้ว่าในปี ค.ศ.1975 ราคามันมีขึ้นจะอยู่ในระดับสูงซึ่งยอมมุ่งใจให้เลิกสิกรหันกลับไปปลูกมันอีก แต่ก็ เป็นไปโดยยากเพราะเนื้อที่ส่วนใหญ่มีการะบุพื้นที่ที่จะต้องใช้ปลูกถั่วเหลืองและข้าวโพค ถึงแม้จะพบนกำหนดระยะเวลาที่อยู่ภายใต้การะบุพื้นที่ในการใช้ที่ดินที่ปลูกพืชไร่สองชนิด แต่ราคาพืชไร่ต่าง ๆ ยังคงสูงอยู่ประกอบกับการปลูกมันใน เนื้อที่ที่เคยปลูกมาก่อนต้อง เสียค่าใช้จ่ายสูงกว่าการปลูกมันใน เนื้อที่ป่าบุกเบิกใหม่

วามราซิดจะเป็นประเทศกว้างใหญ่ไพศาลมีเนื้อที่ประมาณครึ่งหนึ่งของทวีปอเมริกาใต้ แต่แหล่งที่ปลูกมันไคอย่างเหมาะสมทั้งในแง่ดินฟ้าอากาศและในแง่เศรษฐกิจมีจำกัด อยู่เฉพาะทางตอนตะวันตกของรัฐ เซ็นโพลเท่านั้น จึงเป็นการยากที่บราซิลจะสามารถเพิ่มผลผลิตน้ำมันมันไคเกิน 5,000 - 6,000 ตัน ต่อปี ซึ่งเป็นปริมาณสูงสุดที่เคยผลิตไค

ในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 1941 - 1948 บราซิลส่งน้ำมันมันไคและ เมนธอล ที่เคยผลิตไคประมาณ 50 - 300 ตัน ต่อปี โดยมีสหรัฐอเมริกาเป็นผู้รับซื้อรายใหญ่ ต่อมาตลาดน้ำมันมันไคและ เมนธอลของบราซิลก็ไคขยายครอบคลุมไปถึงภาคพื้นยุโรปและเอเชีย ทำให้บราซิลกลับกลายเป็นผู้นำในการคาน้ำมันมันไคและ เมนธอลของโลก ในปี ค.ศ. 1965 - 1968 บราซิลส่งน้ำมันมันไคและ เมนธอล เป็นสินค้าออก 578 ตัน 788 ตัน 1,373 ตัน และ 1,304 ตัน ส่วน เมนธอลส่งออก 724 ตัน 573 ตัน 1,282 ตัน และ 1,400 ตัน ตามลำดับ เฉลี่ยแล้วอัตราการส่งออกเพิ่มขึ้นปีละประมาณ 30 % จากสถิติล่าสุดปรากฏว่า ในปี 1971 บราซิลส่งน้ำมันมันไค ออก 1,426 ตัน คิดเป็นมูลค่าราว 138 ล้านบาท ส่วน เมนธอลส่งออก 1,564 ตัน คิดเป็นมูลค่ากว่า 340 ล้านบาท ในปี ค.ศ. 1972 ปริมาณการส่งออกของ น้ำมันมันไคและ เมนธอลเพิ่มขึ้นเป็น 2,210 และ 2,226 ตัน คิดเป็นมูลค่า 472 และ 434 ล้านบาท ตามลำดับ

น้ำมันมันไคที่บราซิลส่งออก เป็นชนิดที่ตกยลิด เออา เมนธอลออกแล้วครึ่งหนึ่ง (Domentholized Oil) ซึ่งมีปริมาณ เมนธอลต่ำกว่า 50 % ทั้งนี้เนื่องจากรัฐบาลบราซิลมีกฎหมายห้ามส่งน้ำมันมันไคที่มีปริมาณ เมนธอล เกินกว่า 50 % ออกนอกประเทศ เพราะต้องสงวนไว้ใช้ผลิต เมนธอลภายในประเทศ ในระหว่างปี ค.ศ. 1972 - 1973 ประเทศผู้ซื้อน้ำมันมันไคจากบราซิลรายใหญ่ ๆ ไคแก่ ไทหวัน เยอรมันตะวันตก ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา อังกฤษ เนเธอร์แลนด์ และ ฮองกง ซึ่งประเทศเหล่านี้รวมกันซื้อไปกว่า 85 % ของน้ำมันมันไคที่บราซิลส่งออกทั้งหมด ส่วนลูกค้า

ที่ซื้อ เมนทอลจากบราซิลรายใหญ่ที่สุดได้แก่ สหรัฐอเมริกา ซึ่งซื้อไปกว่า 50 % ของปริมาณที่ส่งออกทั้งหมด อีกประมาณ 32 % ของปริมาณ เมนทอลส่งออกของบราซิลส่งไปที่ประเทศ เนเธอร์แลนด์ อังกฤษ ฮองกง และเยอรมันตะวันตก ส่วนที่เหลือ 12 % ส่งไปยังประเทศอื่น ๆ ทั่วโลก

การคาน้ำมันมินต์และ เมนทอลของประเทศบราซิลตกอยู่ภายใต้การดำเนินการของบริษัทใหญ่ ๆ เพียงไม่กี่ราย ที่สำคัญได้แก่ บริษัทใหญ่ 4 แห่งคือ Braswey, Bras Menthol, Yah Sheng Chong (Y.S.C.) และ Mitsui ประมาณ 80 ถึง 90 % ของปริมาณน้ำมันมินต์และ เมนทอลที่ซื้อขายกันของบราซิลอยู่ในมือบริษัทใหญ่ 4 แห่งนี้ บริษัทเหล่านี้มีอิทธิพลมากเพียงพอที่สามารถจะขยับขยายภายใต้ข้อตกลงคาน้ำมันมินต์และ เมนทอล เพื่อทำให้ราคาน้ำมันมินต์และ เมนทอล เคลื่อนไหวขึ้นลงตามที่ต้องการได้

ไต้หวัน

การปลูกมินต์ในประเทศไต้หวันริเริ่มขึ้นสมัยที่ไต้หวันยังใช้ชื่อว่า เกาะฟอร์โมซา และอยู่ภายใต้การครอบครองของญี่ปุ่น แหล่งปลูกมินต์ใหญ่ของไต้หวันอยู่ที่เมือง Huwei พื้นที่ดินแถบนี้ปลูกพืชไร่อื่น ๆ ไม่ค่อยได้ผลเท่าปลูกมินต์ นอกจากชา ถั่ว และแตงโม การปลูกมินต์ในไต้หวันจะเริ่มหลังฤดูเก็บเกี่ยวชาในราวเดือนมกราคมหรือกุมภาพันธ์ การตัดมินต์จึงกระทำไ้เพียง 2 ครั้งเท่านั้น เพราะต้องไ้ที่ดินเพื่อกลับไปปลูกชาอีก ไต้หวันผลิตน้ำมันมินต์ไ้มากในช่วงปี ค.ศ. 1960-1965 คือผลิตไ้ประมาณปีละ 800 - 1,000 ตัน แต่หลังจากนั้นผลผลิตน้ำมันมินต์เริ่มลดลง ในระหว่างปี ค.ศ. 1972 - 1973 ผลผลิตน้ำมันมินต์ลดเหลือปีละ 300 ถึง 400 ตัน ทั้งนี้เพราะค่าไ้จายในการปลูกมินต์สูง อันเนื่องมาจากการเพิ่มของค่าแรงและราคาปุ๋ยสูงขึ้นมาก ในขณะที่เกี่ยวกับพืชไร่อื่น ๆ โดยเฉพาะชา มีราคาดีและการชดประทานช่วยไ้ทำนาไ้ปีละหลายครั้ง ผู้ปลูกมินต์จึงหันไปปลูกชาหรือพืชอื่นแทน เนื้อที่ที่ไ้ปลูกมินต์จึงลดน้อยลง นอกจากนี้ไ้ไต้หวันมีข้อเสียเปรียบในเรื่องการปลูกมินต์อยู่อย่างหนึ่งคือ ไม่สามารถปลูกมินต์พันธุ์ไ้เปอร์เซ็นต์ เมนทอลสูงไ้ได้

ผลคือ มินต์ที่ปลูกในไต้หวัน เป็นพันธุ์ไต้หวันแดง ซึ่งมีปริมาณเมนทอลประมาณ 60 % เท่านั้น

ปัจจุบันไต้หวันดำเนินการค้าน้ำมันมินต์และ เมนทอลระหว่างประเทศในลักษณะทำนองเดียวกับญี่ปุ่น กล่าวคือ น้ำมันมินต์ที่ไต้หวันผลิตได้เองมีจำนวนน้อย ไต้หวันจึงต้องซื้อน้ำมันมินต์จากบราซิล เพื่อนำมาผลิต เมนทอล เป็นสินค้าออก ในปี ค.ศ. 1971 - 1972 ไต้หวัน เป็นลูกค้ารายใหญ่ที่สุดที่ซื้อน้ำมันมินต์จากบราซิล ส่วนเมนทอลที่ไต้หวันส่งออกมีตลาดใหญ่ที่สหรัฐอเมริกาและยุโรป นอกจากนี้ไต้หวันยังส่งน้ำมันมินต์ชนิดทำไอพริสท์ เป็นสินค้าออกอีกด้วย

ปัจจุบัน บริษัทใหญ่ที่ค้าน้ำมันมินต์ในไต้หวันมีเพียง 3 บริษัท คือ บริษัท Ming Sheng Chemical Co. Ltd. มีตรา "Iceberg" เป็นเครื่องหมายการค้า บริษัท Taiwan Perfumery Co. Ltd. มีตรา "Penguin" เป็นเครื่องหมายการค้า และบริษัท Tai Yuan Chemical Co. Ltd. มีเครื่องหมายการค้า "First"

สาธารณรัฐประชาชนจีน

สาธารณรัฐประชาชนจีนหรือจีนแผ่นดินใหญ่ เป็นประเทศผู้ผลิตน้ำมันมินต์และ เมนทอลที่สำคัญประเทศหนึ่ง ประวัติความเป็นมาของมินต์ที่ปลูกในประเทศจีนมีความเชื่อแยกออกได้เป็น 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายหนึ่ง เชื่อว่ามินต์เป็นพืชพื้นเมืองที่มีอยู่ภายในประเทศจีนมานานนับพันปีแล้ว ส่วนอีกฝ่ายหนึ่ง เชื่อว่า มีการนำพันธุ์มินต์จากญี่ปุ่นเข้ามาปลูกในประเทศจีน เมื่อราวปี ค.ศ. 1913 - 1914 แต่อย่างไรก็ตาม เชื่อกันว่าการปลูกมินต์เพื่อการค้าในประเทศจีน เริ่มหลังประเทศญี่ปุ่น

ก่อนเกิดสงครามโลกครั้งที่สอง แหล่งปลูกมินต์ใหญ่ของประเทศจีนอยู่ที่จังหวัด Chang Su แถบบริเวณเมือง Tai Chang, Hai Meng, Nan Tung, Chia Ting และ Chung Ming ซึ่งอยู่บนสองฝั่งของแม่น้ำ Yangtze

ไกลนคร เชียงไฮ้ไปทางทิศเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือ

ในปี ค.ศ. 1940 มีสถิติรายงานว่า ประเทศจีนส่ง เมนทอล เป็นสินค้าออกได้ประมาณ 200 ตัน โดย 70 % ส่งไปยังสหรัฐอเมริกา ส่วนน้ำมันที่สกัดเอาเมนทอลออกแล้วได้ประมาณ 150 ตัน กวาร์อบละ 70 ส่งไปที่ยุโรป นับตั้งแต่ประเทศจีน เปลี่ยนแปลงการปกครอง เป็นแบบคอมมิวนิสต์ ข้อมูลเกี่ยวกับการผลิต การคาน้ำมันและ เมนทอลก็ไม่เป็นที่ทราบกันมากนัก

ในบรรดาประเทศที่ค้าขายกับสาธารณรัฐประชาชนจีน มีสถิติปรากฏว่าในปี ค.ศ. 1965 - 1968 ฮองกง อังกฤษ ฝรั่งเศส และเยอรมันตะวันตก รวมกันซื้อน้ำมันและ เมนทอลจากสาธารณรัฐประชาชนจีนอย่างละประมาณ 100 - 200 ตันต่อปี นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970 เป็นต้นมา ไม่ปรากฏว่าสาธารณรัฐประชาชนจีนส่งน้ำมันและ เมนทอล เป็นสินค้าออกในปริมาณมากอย่างแต่ก่อน อาจเป็นเพราะรัฐบาลของประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนต้องการผลิตน้ำมันเพื่อเพียงแก่ความต้องการใช้ภายในประเทศและไม่สนับสนุนให้มีการปลูกมันมากขึ้น เพราะต้องการใช้ที่ดินในการเพาะปลูกพืชที่สามารถใช้เป็นอาหารหลัก เพื่อเลี้ยงพลเมืองมากกว่า แต่ปรากฏว่าในช่วง 3 - 4 ปี ที่ผ่านมามีสาธารณรัฐประชาชนจีนเริ่มเข้ามามีบทบาทสำคัญในการตลาดเมนทอลมากขึ้น พยายามเขากอบครองตลาดเมนทอลในสหรัฐอเมริกา โดยดำเนินการหาแนววิธีศักราคา เสนอราคาต่ำกว่าราคาสลัด ซึ่งมีผลทำให้บราซิลต้องลดราคา เมนทอลลงบ้าง รายงานข่าวแจ้งว่า ขณะนี้สาธารณรัฐประชาชนจีนมี เมนทอลพร้อมที่จะจำหน่ายออกสู่ตลาด

ปารากวัย

สำหรับปารากวัย เป็นประเทศผู้ผลิตมันที่สำคัญรายใหญ่ ปารากวัย เป็นประเทศที่อยู่ในทวีปอเมริกาใต้ มีพรมแดนเป็นระยะทางยาวกานตะวันออกเฉียงเหนือติดต่อกับรัฐปารานา ซึ่งเป็นแหล่งปลูกมันที่ใหญ่ของบราซิลในปี ค.ศ. 1974 ซึ่งเป็นปีที่ผลผลิตน้ำมันของบราซิลลดลงอย่างมาก ปารากวัยกลับผลิต

ไคเพิ่มขึ้น โดยผลิตไคประมาณ 300 - 400 ตันและผลผลิตน้ำมันนํ้ามันของปารากวัยก็เพิ่มขึ้นทุกปี ในปี ค.ศ. 1976 ผลิตไค 600 ตัน ปี ค.ศ. 1977 ผลิตไค 1,000 ตัน ทั้งนี้เนื่องจากเกษตรกรไม่สามารถเลือกปลูกพืชชนิดเหมือนบราซิลประกอบด้วยรัฐบาลมิไคเข้ามาให้ความช่วยเหลือหรือสนับสนุน เกษตรกรจึงหันไปสนใจปลูกมินต์ นอกจากนี้ยังมีผู้ผลิตแมนธอลจากบราซิล เขาไปตั้งโรงงานผลิตแมนธอลในปารากวัย ซึ่งทำให้ตลาดรับซื้อน้ำมันนํ้ามันคงยั้งขึ้น

ในปี ค.ศ. 1972 ผู้ปลูกซื้อน้ำมันนํ้ามันจากปารากวัยประมาณ 40 ตัน มูลค่า 5.5 ล้านบาท ในปี ค.ศ. 1973 ผู้ปลูกซื้อน้ำมันนํ้ามันจากปารากวัยเพิ่มขึ้นเท่าตัวเป็น 81 ตัน มูลค่าประมาณ 8.5 ล้านบาท

ปารากวัยถึงแม้จะมีไค เป็นผู้ผลิตน้ำมันนํ้ามันที่มีความสำคัญมากอนก็ตาม แต่ผลผลิตน้ำมันนํ้ามันของปารากวัยมีแนวโน้มสูงขึ้นทุกปี และจะมีบทบาทสำคัญในฐานะผู้ผลิตและผู้ค้าน้ำมันนํ้ามันรายใหญ่รายหนึ่งของโลกในอนาคต แต่อย่างไรก็ตามคาดว่าปารากวัยสามารถเพิ่มผลผลิตไคสูงสุดไม่เกิน 3,000 ตันต่อปี ทั้งนี้เพราะถ้าป่าเบรคิที่มีความอุดมสมบูรณ์หมดไป ก็ไม่สามารถที่จะขยายเนื้อที่เพาะปลูกมินต์ไปยังแหล่งอื่นได้อีก

การริเริ่มปลูกมินต์ในประเทศไทย

บทบาทของมินต์ในประเทศไทย เริ่มต้นในเป็นวันหนึ่งของเดือนมกราคม พ.ศ. 2514 ณ.ส. โสมธรรมาจารย์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คุยคะนอง เนินอุไร ซึ่งในขณะนั้นเป็นพนักงานขายปุ๋ยของบริษัทศรีกรุงวัฒนา จำกัด ไคเลาให้ ดร.ณรงค์ - โฉมเฉลา รองผู้อำนวยการสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ประยุกต์แห่งประเทศไทย ฟังว่าบริษัทองฮวด จำกัด ซึ่งเป็นตัวแทนจำหน่ายแมนธอลและน้ำมันหอมระเหยชนิดต่าง ๆ ไควางโครงการที่จะจัดตั้งโรงงานผลิตแมนธอลขึ้นในประเทศไทย แต่เนื่องจากยังไม่มี การปลูกมินต์มาก่อนเลยในประเทศไทย บริษัทองฮวด ฯ จึงไควางแผนร่วมกับ

1. ดร.ณรงค์ โฉมเฉลา "การปลูกและการสกัดน้ำมันนํ้ามัน" อ้างอิงแล้ว

บริษัทศรีกรุงวัฒนา ฯ ซึ่งมีพนักงานเป็นนักเคมีอยู่หลายคน บริษัทศรีกรุงวัฒนา ฯ จึงได้ติดต่อกับบริษัท นิซโซ - อิวาย จำกัด (Nissho - Iwai Co. Ltd.) ซึ่งเป็นตัวแทนของบริษัท ซุซูกิ เมนทอล จำกัด (Susuki Menthol Co. Ltd.) ผู้ผลิตเมนทอลรายใหญ่ของโลก (ทั้งสองบริษัทเป็นบริษัทญี่ปุ่นมีสำนักงานใหญ่อยู่ในกรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น) เพื่อร่วมลงทุนปลูกมันคัตญี่ปุ่นในประเทศไทย และสกัดน้ำมันมันคัตเพื่อส่งเข้าโรงงานสกัดเมนทอลที่บริษัทของชาว ฯ กำลังกำลังจะสร้างขึ้น

ต่อมาในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2514 ได้มีชาวญี่ปุ่นคนหนึ่งเดินทางเข้ามาในประเทศไทย พร้อมทั้งให้นำพจนานุกรมมันคัตญี่ปุ่นชื่อว่า พันธุ์เรียวกูบิ (Ryokubi) จำนวน 1 กิโลกรัม โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะทดลองไทรบาบว่า ประเทศไทยจะสามารถปลูกมันคัตได้หรือไม่ ชาวญี่ปุ่นพร้อมทั้งคุณคณะน้อง เนินอุไร ไค เดินทางไปสำรวจดินและภูมิอากาศในจังหวัดต่าง ๆ เพื่อที่จะเลือกทองที่ที่เหมาะสมในการปลูกมันคัตและให้นำพจนานุกรมมันคัตไปปลูกขยายพันธุ์ในแหล่งต่าง ๆ ที่ไคไปสำรวจ เช่น ที่จังหวัดระยอง ปราจีนบุรี (อำเภอศรีมหาโพธิ์ และ อรัญประเทศ) ลพบุรี นครราชสีมา เชียงใหม่ เชียงราย (สถานีทดลองข้าวพานซึ่งในขณะนั้นมีผู้เชี่ยวชาญญี่ปุ่นปฏิบัติการอยู่) นครสวรรค์ และที่กองกสิกรรมเคมีที่บางเขน ทั้งนี้โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะทราบว่าแหล่งใดสามารถปลูกมันคัตญี่ปุ่นได้ เพื่อที่จะไคส่ง เสริมให้มีการปลูกและผลิตน้ำมันมันคัตในชั้นอุตสาหกรรมต่อไป

หลังจากที่กลับจากการเดินทางครั้งนี้ คุณคณะไคไปพบ ดร.ณรงค์ เพื่อปรึกษาหารือในอันที่จะให้สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ประยุกต์ ฯ ช่วยเหลือในการวิจัยเรื่องนี้พร้อมทั้งมอบตนมันคัตไว้ให้ 1 คน

ในระหว่างนั้น บริษัทศรีกรุงวัฒนา ฯ ยังติดต่อกับบริษัท นิซโซ - อิวาย ฯ และบริษัท ซุซูกิ เมนทอล ฯ ในการร่วมกันจัดตั้งโรงงานไม่ไค โครงการมันคัตจึงหยุดชะงักไประยะหนึ่ง

ต่อมาในเดือนมิถุนายน พ.ศ.2514 ได้มีการจดทะเบียนบริษัทในเครือ บริษัทศรีกรุงวัฒนา ฯ ขึ้นอีกบริษัทหนึ่งชื่อว่า บริษัทผลิตภัณฑ์เคมีไทย จำกัด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตั้งโรงงานดำเนินการผลิตเมนรอดจากน้ำมันมันต์ ในเดือนสิงหาคม พ.ศ.2514 บริษัทมีงเซงเคมีคอลส์ จำกัด (Ming Sheng Chemicals) แห่งไต้หวัน ใ้ซื้อหุ้นจำนวน 49 % จากบริษัทผลิตภัณฑ์เคมีไทย คณะนาง โดยายมาทำงานเป็นผู้จัดการฝ่ายไรของบริษัทผลิตภัณฑ์เคมีไทย ฯ และไ้พยายามส่งเสริมให้มีการปลูกมันต์ในหลายจังหวัดตอจากโครงการของบริษัทศรีกรุงวัฒนา ฯ แต่ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะขาดประสบการณ์ทั้งในด้านการปลูก การสกัดน้ำมันและการตรวจสอบคุณภาพ นอกจากนี้ยังไม่มีข้อมูลจากผลการวิจัยสนับสนุน อย่างไรก็ตามแนวทางการทดลองขยายพื้นที่ในแหล่งต่าง ๆ ในแต่ละจังหวัดจะประสบกับความล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง แต่การขยายพื้นที่ของกองกสิกรรมเคมี กรมกสิกรรม (เคมี) ที่บางเขน ซึ่งอยู่ในความดูแลของ Dr. Takahashi ผู้เชี่ยวชาญทางความอุดมสมบูรณ์ของดิน แห่งกองทุนพิเศษขององค์การสหประชาชาติ ซึ่งมาช่วยงานอยู่ที่กองกสิกรรมเคมี เจริญเติบโตดี แต่เนื่องจากน้ำมันหอมระเหยไม่ใ้อยู่ในโครงการวิจัยของกองกสิกรรมเคมี จึงไม่มีผู้ใ้ใ้ความสนใจ เพียงแต่ดูแลและเก็บเกี่ยวผลผลิตแล้วตากแห้งใ้ตามคำแนะนำของ Dr. Takahashi

ต่อมา Dr. Takahashi ใ้คิดค่อใ้ ดร.ณรงค์ น้ำมันตแห่ง เเหล่านั้นไปสกัดน้ำมันเพื่อหาเปอร์เซ็นต์น้ำมันและตรวจสอบคุณภาพ ดร.ณรงค์ ไ้มอบใ้คุณนิตินันท์ พิธิกุล ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคนิควิทยาและประสานงานโครงการน้ำมันหอมระเหยของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ประยุกต์ ฯ ไปทำการสกัดน้ำมันและนำน้ำมันที่ใ้ไปตกผลึกเป็นเมนรอด แล้วนำผลึกที่ใ้ส่งไปใ้บริษัทคอลเกตปาล์มโอดีฟ (ประเทศไทย) - จำกัด ตรวจสอบ ผลปรากฏว่า ทางบริษัท ไ้ใ้ความสนใจในตัวอย่างผลิตภัณฑ์ที่ส่งไป แนวทางจะมีข้อคิดในเรื่องคุณภาพอยู่บาง

ในระหว่างเดือนตุลาคม - พฤศจิกายน พ.ศ.2514 บริษัทศรีกรุงวัฒนา ฯ ไ้จัดนำลูกคาของบริษัท ฯ ไปดูงานการเกษตรที่ประเทศญี่ปุ่นและไต้หวัน โดยมี

คุณคะนอง เป็นผู้เฝ้ากะเถลิงทาง ในบรรดาคูกตาของบริษัท ฯ ที่ไปครั้งนี้ มีคุณสมชาย โสโหะโธติ กรรมการผู้จัดการบริษัทไบบาสูบแนน จำกัด รวมเดินทางไปด้วย ระหว่าง ที่เยี่ยม เครื่องบินนั้น คุณคะนองได้พยายามชักชวนให้คุณสมชาย สนใจในเรื่องมินต์ ซึ่งก็ไคมด กังจะเห็นได้จากที่ที่คุณสมชาย ถือโอกาสระหว่างพักที่ไต้หวันในตอน กลับ เดินทางไปกิจการของโรงงานสกัดน้ำมันมันต์ร่วมกับคุณไกรจิต นิลละสุวรรณ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่อีกคนหนึ่งของบริษัทศรีกรุงวัฒนา ฯ ส่วนคุณคะนองไม่มีโอกาส เช่นนั้น เพราะจะต้องนำคณะที่เหลืออีก 20 คนไปดูงานการเกษตรในแหล่งอื่น

หลังจากกลับประเทศไทยแล้ว ในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2515 คุณสมชาย ได้ไปพบ ดร.ณรงค์ เพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับโครงการวิจัย เรื่องมินต์ พร้อมทั้งนำ พันธุ์มินต์ไปขยายพันธุ์และทดลองปลูกที่จังหวัดน่าน 8 คน คนมินต์ที่คุณสมชายนำไป ปลูกที่แปลงเพาะชำภายในบริเวณบ้าน ในตัวจังหวัดน่านได้รับการดูแลเอาใจใส่ เป็น อย่างดี จึงสามารถขยายพันธุ์นำไปปลูกที่อำเภอทุ่งช้าง จังหวัดน่าน ได้อย่างกว้าง ขวางในภายหลังคุณสมชายได้ส่งตัวอย่างใบมินต์แห้งไปสกัดน้ำมันที่ห้องทดลอง เอกชน ในจังหวัดเชียงใหม่ ได้นำมันสีเหลืองจำนวน 2 ซีซี หลังจากนั้น คุณสมชาย ได้ ประดิษฐ์ เครื่องสกัดน้ำมันมันต์โดยคักแปลงมาจากหมอต้มเหลาแบบชาวบ้าน แล้วทดลองสกัดน้ำมันมันต์จากที่ปลูกไว้ในแปลงทดลองที่บ้าน ปรากฏว่า ได้นำมันสีขาวใส สะอาดจำนวนมาก จึงได้ส่งมาวิเคราะห์ที่สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ประยุกต์ ฯ จาก ตัวอย่างน้ำมันที่ส่งมา คุณนิทัศน์ได้นำไปทดสอบเป็น เมนรอด แล้วมอบให้คุณสมชาย นำไปให้โรงงานยาสูบตรวจสอบคุณภาพ ซึ่งปรากฏว่าโรงงานยาสูบพอใจในคุณภาพ ของ เมนรอดที่ผลิตได้ในประเทศไทย และสนับสนุนให้คุณสมชายดำเนินการอย่าง จริงจัง ในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2515 คุณคะนอง ก็ได้ส่งตัวอย่างน้ำมันมันต์ที่ ได้จากคุณสมชายไปวิเคราะห์ที่บริษัทซูกิ เมนรอด ฯ ประเทศญี่ปุ่น ผลปรากฏว่า น้ำมันมีเมนรอด 82.14 %

ในระหว่างปี พ.ศ.2515 คุณสมชาย ได้เดินทางไปยังไต้หวันอีก 2

ครั้งที่ 1 ในเดือนพฤษภาคม เพื่อศึกษาและดูงาน เกี่ยวกับการปลูกและการสกัดน้ำมันมินต์ ตลอดจนจนจรจำแนบของ เครื่องสกัดน้ำมันมินต์แล้วนำมาดัดแปลงสร้างขึ้นในประเทศไทย ซึ่งเป็นแบบที่ใช้อยู่ปฏิบัติงานอยู่ในปัจจุบันที่จังหวัดน่าน ครั้งที่ 2 ในเดือนพฤศจิกายน ไปดูงาน เกี่ยวกับการส่งวนพันธุ์ในไร่และไถนำพันธุ์ "ไทวันแดง" หรือ Akamaru เขามาและไถมอบให้ ดร.ณรงค์ ไวศึกษาจำนวนหนึ่ง

ในวันที่ 24 เมษายน พ.ศ. 2515 ได้มีการลงนามในบันทึกข้อตกลงระหว่างสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ประยุกต์แห่งประเทศไทย กับ บริษัทไบยาซูบนาน จำกัด เกี่ยวกับการช่วยเหลือในด้านการปลูกมินต์และการสกัดน้ำมันมินต์ โดยมีสาระสำคัญว่า สถาบันฯ จะเป็นผู้ให้คำแนะนำทางวิชาการต่าง ๆ ทั้งแก่การปลูก การดูแลรักษา การป้องกันกำจัดศัตรู การเก็บเกี่ยว การสกัดน้ำมัน การตรวจสอบคุณภาพของน้ำมัน การจำหน่ายและการพัฒนาตลาดน้ำมันมินต์ รวมทั้งการจัดตั้งโรงงานทำผลิตภัณฑ์ เมนรอด ในข้อตกลงนี้ทางบริษัทไบยาซูบนาน ยินดีจ่ายเงินอุดหนุนการวิจัยนี้เป็นมูลค่า 1.5 % ของรายรับจากการขายน้ำมันมินต์มีกำหนดเวลา 5 ปี หลังจากที่ได้ผลิตน้ำมันออกสู่ตลาด

ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2516 บริษัทไบยาซูบนาน ได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน โดยการสนับสนุนของสถาบันฯ ให้ได้รับบัตรส่งเสริมการลงทุนพร้อมกันนั้นทางสถาบันฯ ก็ได้ช่วยเหลือให้บริษัทไบยาซูบนาน ตกลงขายน้ำมันที่ผลิตได้ทั้งหมดให้กับบริษัทผลิตภัณฑ์เคมีไทยฯ เพื่อนำไปผลิตผลิตภัณฑ์ เมนรอด บริษัทผลิตภัณฑ์เคมีไทยฯ จึงได้ทำหนังสือกับสถาบันฯ เมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2516 ขอให้สถาบันฯ ช่วยเหลือในการส่งเสริมให้มีการปลูกมินต์และสกัดน้ำมันมินต์เพื่อจำหน่ายให้แก่บริษัทฯ นอกจากนี้บริษัทผลิตภัณฑ์เคมีไทยฯ ยังได้ติดต่อขอความร่วมมือไปยังกรมการปกครอง กรมประชาสัมพันธ์ กรมสหกรณ์ที่ดิน และสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท ให้ช่วยส่งเสริมการปลูกมินต์อีกด้วย

ในวันที่ 30 พฤศจิกายน พ.ศ.2516 ได้มีการลงนามในบันทึกข้อตกลงระหว่างสถาบัน ฯ กับบริษัทผลิตภัณฑ์เคมีไทย ฯ โดยมีสาระสำคัญว่า สถาบัน ฯ มีหน้าที่ที่จะส่งเสริมให้มีการปลูกและผลิตน้ำมันดินตามเป้าหมายของบริษัท ฯ โดยเริ่มการผลิตตั้งแต่ปี พ.ศ.2517 จำนวนน้ำมัน 200 ตัน และเพิ่มขึ้นปีละ 200 ตัน จนถึง 1,200 ตัน และในปีสุดท้าย พ.ศ.2523 ปริมาณ 1,500 ตัน โดยบริษัท ฯ จะจ่ายเงินอุดหนุนงานวิจัยให้สถาบัน ฯ เป็นเงิน 2 % ของมูลค่าที่รับซื้อจากผู้ผลิตน้ำมันดินในประเทศทั้งหมดยกเว้นบริษัทไบยาสุบนาน ฯ

บริษัทไบยาสุบนาน สัญญาจะส่งน้ำมันดินจำนวน 20 ตัน ให้แก่บริษัทผลิตภัณฑ์เคมีไทย ฯ ในราคาก็โลกรับละ 170 บาท จากนั้นบริษัทผลิตภัณฑ์เคมีไทย ฯ จึงได้ไปทำสัญญาขายผลิตภัณฑ์เมนธอลดวงหน้าแก่โรงงานยาสูบ จำนวน 16,000 ปอนด์ ในราคาปอนด์ละ 120 บาท

ในระหว่างปี พ.ศ.2516 มีเหตุการณ์ที่ทำให้โครงการผลิตน้ำมันดินของบริษัทไบยาสุบนานไม่บรรลุผลตามเป้าหมาย ทั้งนี้เพราะเกิดน้ำท่วมถึง 3 ครั้ง ครั้งแรกในเดือนกรกฎาคม ครั้งที่สองในเดือนสิงหาคม ซึ่งรุนแรงมากถึงกับมีคนตายและทำลายไร่มันสำปะหลังอย่างหนัก และครั้งที่สามในเดือนกันยายน หลังจากน้ำลดแล้วกสิกรจึงต้องเริ่มปลูกมันสำปะหลังใหม่ตั้งแต่เดือนตุลาคม เป็นต้นมา เมื่อมันสำปะหลังจะเก็บเกี่ยวได้แล้ว จังหวัดน่านต้องประสบกับภัยธรรมชาติที่ไม่เคยได้พบเห็นขอยกนั้นคือ เกิดภาวะอากาศหนาวจัดจนถึงจุดน้ำแข็งในเดือนธันวาคม พ.ศ.2516 และมกราคม พ.ศ.2517 ทำให้คนมันสำปะหลังหรือชะงักงันไม่เจริญเติบโตต่อไป เนื่องจากยังไม่เคยมีผู้ใดที่เคยประสบ เหตุการณ์ เช่นนี้มาก่อน จึงไม่ทราบจะปฏิบัติอย่างไรต่อไปนอกจากเผารอดความเสียหาย ความจริงถ้าหากได้เก็บเกี่ยวคนมันสำปะหลังนั้นมา สักน้ำมันเสีย แม้ว่าจะยังอ่อนอบบางก็จะได้น้ำมันดินจำนวนหนึ่ง ดีกว่าปล่อยให้สูญหายไปเปล่า ๆ การศึกษามันดินยังจะช่วยกระตุ้นให้ไหลที่อยู่ติดกันซึ่งไม่ใคร่รับอัน - ทรายจากอากาศหนาวแห้งหนอขึ้นมาใหม่ เมื่ออากาศอบอุ่นขึ้น จนกระทั่ง คร.ณรงค์

และคณะได้เดินทางไปดูสภาพไร่ในภายหลัง จึงได้แนะนำให้ตัดทิ้ง เพื่อกระตุ้นให้แตก
หน่อใหม่ แต่การปลูกมันที่จังหวัดน่าน ก็ยังต้องประสบกับโรคระบาดระลอกที่ 3 อีก
กล่าวคือ ต้องประสบกับภาวะฝนแล้งจนกระทั่งเดือนสิงหาคม พ.ศ.2517 เหตุการณ์
เหล่านี้ทำให้บริษัทไบยาสูบนาน ซึ่งลงทุนไปหลายล้านบาท ทั้งในด้านการก่อสร้างโรง
งานและติดตั้ง เครื่องสกัดซึ่งมีทั้งหมดด้วยกันถึง 70 เครื่องใน 8 โรงงาน ตลอดจน
การช่วยเหลือต่าง ๆ ที่ให้แก่ลูกไร่ เช่น การไถที่ดิน การเตรียมกล้า การใส่ปุ๋ยและ
ยาฆ่าแมลง ซึ่งไม่สามารถจะเรียกคืนได้ เมื่อเกิดเหตุการณ์ธรรมชาติที่ทวีปริศถึง 3
ครั้ง จึงทำให้ต้องขาดทุนไปเป็นจำนวนมาก ยิ่งกว่านั้นยังเป็นเหตุให้ไม่สามารถผลิต
น้ำมันมันสดใหม่ บริษัทผลิตภัณฑ์เคมีไทย ๆ ใ้ไปตามสัญญา อันมีผลกระทบกระเทือนไปถึง
สัญญาที่บริษัทผลิตภัณฑ์เคมีไทย ๆ ทำไว้กับโรงงานยาสูบ ในอันที่จะต้องส่งมอบ เมน
ทอลจำนวน 16,000 ปอนด์

ในระหว่างปี พ.ศ.2517 ประเทศไทยได้มีการตื่นตัวในการปลุกมันและ
ขอจัดตั้งโรงงานอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันมันขึ้นอย่างกว้างขวางในท้องที่หลายจังหวัด
ทำให้มีการร้องเรียนมายังทางราชการ เช่น ทางจังหวัดหรือกระทรวงอุตสาหกรรม
และสถาบัน ฯ ในเรื่องที่เกิดขึ้นมีผู้ประกอบการรายใหม่ เข้ามามากำเนินกิจการตั้งโรงงาน
สกัดน้ำมันมันในเขตติดต่อกับผู้ที่ได้รับการอนุญาตให้ดำเนินการมาก่อน ในที่สุดเมื่อ
วันที่ 4 ธันวาคม พ.ศ.2517 กระทรวงอุตสาหกรรมจึงได้ประกาศนโยบายในการ
อนุญาตให้ตั้งโรงงานและขยายโรงงานอุตสาหกรรมน้ำมันมันขึ้น เพื่อใหญ่ประกอบ
การถือปฏิบัติ ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. โรงงานผลิตน้ำมันมันที่จะอนุญาตให้ตั้งขึ้นใหม่ จักต้องอยู่ใน เขตที่มีรัศมี
ห่างจากโรงงานเดิมที่ไว้รับอนุญาตให้ตั้งอยู่ก่อนแล้ว ไม่น้อยกว่า 10 กิโลเมตร
2. โรงงานผลิตน้ำมันมันที่จะอนุญาตให้ตั้งขึ้นใหม่ จักต้องมีโครงการจัด
หาวัตถุดิบหรือโครงการสนับสนุนให้เกษตรกรปลุกมันให้โต เพียงพอกับความต้องการ
ของโรงงานผลิตน้ำมันมัน

3. กระทรวงอุตสาหกรรม จักให้การสนับสนุนแก่กลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกมินต์
รวมกันจัดตั้งโรงงานผลิตน้ำมันมินต์ของตนเอง

นับตั้งแต่สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ประยุกต์ ฯ เริ่มโครงการส่งเสริมและ
เผยแพร่ความรู้ เรื่องมินต์ในปี พ.ศ.2516 - 2517 และมีการประชาสัมพันธ์ทำให้
มินต์ได้รับความสนใจอย่างมาก และขยายตัวออกไปอย่างกว้างขวางและรวดเร็ว
ประจวบกับในปี พ.ศ.2517 ซึ่งเป็นปีที่ราคากลางของน้ำมันมินต์พุ่งขึ้นสูง เป็นประวัติ
การณ์ จากเดิมในปี พ.ศ.2516 ราคาประมาณกิโลกรัมละ 130 บาท เป็น กิโลกรัม
ละ 400 - 500 บาท มินต์จึง เป็นพืชที่ทำรายได้ให้กับเกษตรกรและเจ้าของโรงงาน
สกัดน้ำมันมินต์มากที่สุด

ตั้งแต่ปี พ.ศ.2518 เป็นต้นมา ราคาของน้ำมันมินต์ในตลาดโลกเริ่มลด
ลงมาเรื่อย ๆ จากกิโลกรัมละประมาณ 400 บาท เหลือเพียงกิโลกรัมละ 350 บาท
ในเดือนมกราคม พ.ศ.2518 ราคาของน้ำมันมินต์ยังคงลดลงเรื่อย ๆ จนเหลือประ
มาณ 250 บาทในปี พ.ศ.2521 วิกฤตการณ์เช่นนี้ทำให้เกษตรกรและเจ้าของโรงงาน
สกัดน้ำมันมินต์ที่ไรต้นทุนสูงต้องเลิกกิจการไป เป็นจำนวนมาก ปัจจุบันการผลิตน้ำมัน
มินต์ในประเทศไทยมีแนวโน้มต่ำลง ทั้งนี้ เนื่องจากราคากลางต่ำลงมากและสาเหตุอีก
ประการหนึ่ง ก็คือ ใคมีการผลิต เมนธอลสังเคราะห์จากผลิตภัณฑ์ผลพลอยได้ของน้ำมันบีโตะ
เลียนขึ้นใช้ในหลายประเทศ เพื่อทดแทน เมนธอลธรรมชาติที่ขาดแคลน

อย่างไรก็ตาม ทางสถาบัน ฯ ก็ยังมีโครงการที่จะส่งเสริมการ
ปลูกมินต์ต่อไป ทั้งนี้ เนื่องจากการศึกษาและสำรวจพบว่า น้ำมันมินต์และ เมนธอล
ธรรมชาติยัง เป็นที่ต้องการของตลาดโลก และความต้องการใช้ เมนธอลของโลกก็
เพิ่มขึ้นทุกปีประมาณปีละ 10 % นอกจากนี้ยังมีคนพบอันตรายที่เกิดขึ้นจากการใช้
เมนธอลสังเคราะห์ในอดีต อีกทั้งกลิ่นและรสก็ไม่เหมือนกับ เมนธอลธรรมชาติ ดังนั้น
เมนธอลธรรมชาติจึงยังมีความสำคัญอยู่